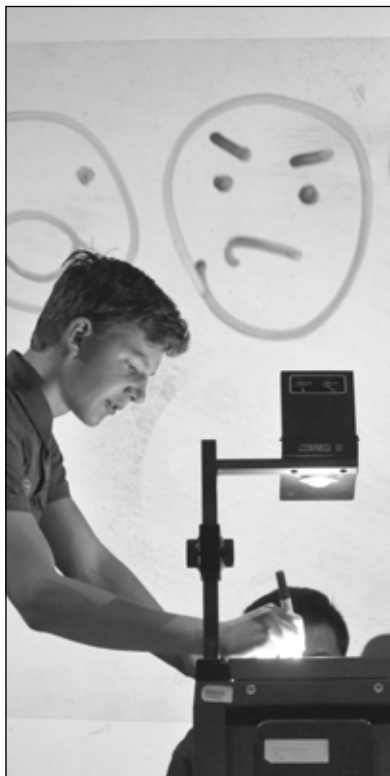

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

Fabrika SVITAVY

NEDĚLE 10.6.2018

2.

NA ÚVOD...

Modrou mám rád. A nejen kvůli svým očím. Taký rozumím Remiemu – nebo Jeremiášovi, chcete-li. Líbí se mi naladit se každý den na jinou barvu. Ale modrá u mě stejně vede. Proto mám rád vesmír i Vesmír.

Uvelebíte se na modré sedačce, díváte se na modrou oponu s hvězdami a necháte se unášet na vlně lidských i zvířecích osudů. A i když vodu nesnáším, v tomhle oceánu textů plavu rád. A že to včera byly vlny!

Jen mě trochu zamrzelo, že z mého příbuzenstva padla zmínka jen o Barče. Havran, Kohoutek, pes baskervillský, prase v bytě či nějaké přemoudřelé štěně – o těch se mluví, ale na nás elegantní, samostatné, svébytné tvory se snad zapomnělo! Nebudu však egoista, ostatně jsou to malicherné starosti oproti těm lidským.

Lidé na sebe házejí hlínu i špínu, házejí se do popelnic, dokonce mají strach, aby sebou nehodili na zem. Když je nějaká slečna pořádná kočka, žádný ji nechce a svět propadá **destrukci**. A když ji naopak někdo chce, je z něj vrah a samovrah. Já bych si to se všemi nejdřív pěkně vyříkal, třeba na strništi. A až by bylo úplně ouvej, nebál bych se duchovní podpory, vždyť jsou kněží leckdy docela sympatáci, ne? Na druhou stranu se pak člověk někdy nevyzná, jestli se odvděčit zelím nebo růží. Já bych asi zvolil myš. Často světu lidí nerozumím, nicméně docela jsem ocenil radu, jak se dostat vcelku jednoduše k sušenkám, ale zase bych nerad skončil pro jeden takový malý hříšek jako „mastnej flek“. To už bych se stal raději strašidlem, pořád bych měl naději, že mě někdo vysvobodí.

Nedívím se, že z toho všeho mají lidé těžkou hlavu a pak **WTF!**... musejí si ulevit nějakým tím ostřejším slovem. Mít v knihovně kolumbiárium, tak by to ze mě vypadlo.

Prostě je to umění protloukat se životem, ať už jako čistič bot nebo aristokrat. A i když každý den pilně cvičíte na housle, stejně pak leckdy získá větší ocenění nějaký matlal s červeným hranolem. Kdyby byl aspoň modrý!

Život je pro lidi těžký. Někdy je nejlepší prostě jen tak něco uvidět a zastavit se sám...

Zkrátka jsem rád, že jsem kočka. Jsem taky rád, že mě nikdo **neosočil**, že se Vám válím na modrých sedačkách. On si mě totiž našťásti nikdo nevšímal.

Určitě nejsem tak populární jako Jarda, králík, jelen nebo daněk, ale i tak Vás mám rád. A rád si Vás zase někdy poslechnu. I kdyby Vás bylo jen pět.

Mějte se a milujte se modře!

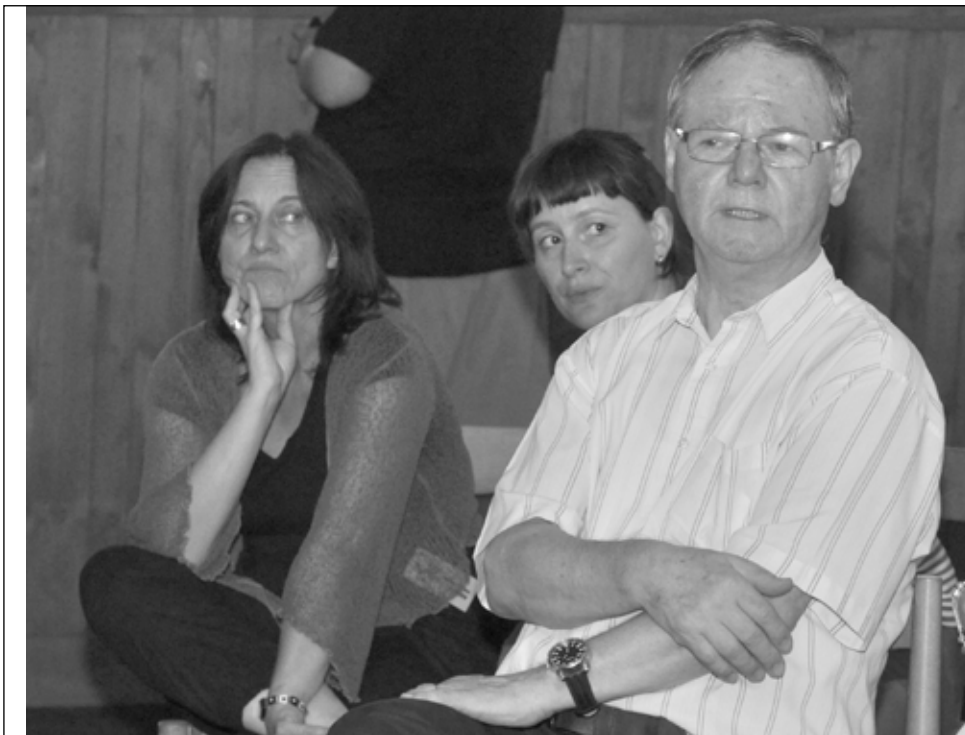
Váš Kocour Modroočko

ROZHOVOR S...

JAROSLAVEM PROVAZNÍKEM, ČLENEM LEKTORSKÉHO SBORU DĚTSKÉHO DIVADLA

V tomto čísle budeme rozmlouvat s Jaroslavem Provazníkem, který včera obdržel Cenu Ministerstva kultury za neprofesionální umění v oblasti dětských uměleckých aktivit za celoživotní zásluhy o rozvoj oboru dramatické výchovy, dětského divadla a přednesu. Gratulujeme!

Před třemi lety, v roce 2015, jsme spolu mluvili o recitaci, dnes bych s tebou chtěla mluvit o divadle. Tehdy jsem se tě ptala, proč by děti měly recitovat. A dnes bych se zeptala, proč by podle tebe měly děti hrát divadlo?

Je to ideální způsob jak se seznámit s tím, co to divadlo je, jak funguje. Jaké zákonitosti v něm platí. Divadelní práce s sebou také nese možnost prozkoumávat různá zajímavá témata. Je jiné, když si text jen čtu nebo poslouchám, než když si mohu situaci vyzkoušet zahrát. V tom okamžiku musím začít přemýšlet, proč postava tak jedná, proč je situace v textu tak napsaná. V tu chvíli pronikám hlouběji, dostávám se textu pod kůži. Začínám mu daleko lépe rozumět. A to začíná ovlivňovat mé uvažování o vhodných divadelních prostředcích, kterými bude možné text vyjádřit. Divadelní uchopení může pomáhat i s učivem. Napadá mě hned oblast literatury, dějepisu a vlastivědy. A pak ještě jedna důležitá věc, dnes stále podstatnější. Tím, že si děti zkouší hrát fiktivní postavy, tím si na vlastní kůži zkouší, co je fikce a co realita. Učí se poznávat jejich hranici. A to se mi dnes zdá čím dál důležitější, protože tyto hranice jsou dnes rozmazané. Smazávají je například počítačové hry nebo reklamy, kde se fikce předkládá jako realita. A jestliže si sahnu na to, co znamená vytvořit fiktivní postavu, mohu pak lépe rozpoznávat podstatu toho, co vidím, například v televizi. Vnímat, že to není realita a být tak ostrážitější v rozlišování těch dvou kvalit.

Jaké jsou tvé dětské vzpomínky na divadlo? Jak jsi se k divadlu dostal?

Mé vzpomínky jsou bohaté. Můj táta mi doma hrál loutkové divadlo. A dál se mi vybavuje další moment: bylo to tak někdy v první třídě o pololetních prázdninách, přijel jsem do Bydžova, kde jsem se narodil. Strýčkové snesli z půdy staré loutkové divadlo a já jsem pak s kamarády začal sám zkoušet hrát divadlo. Také mě naši brali na ochotnické divadlo, například sokolské, to se tehdy v padesátých letech ještě vyskytovalo. Naši viděli, že mě to baví a tak hledali nějaký vhodný kroužek, kde bych mohl tento svůj zájem rozvíjet. Když mi bylo osm devět let, začal jsem chodit do souboru Hany Budínské do Grébovky, tehdy Domu pionýrů a mládeže. Ta mě nasměrovala a začal se mi otevírat nový svět. Že divadlo nemusí být jen to „pimprlový“. To byl asi velmi podstatný moment mého směřování. V dospělosti jsem pak sám divadlo dělal. Vedl jsem dospělý soubor a také dětské soubory. Hanka Budínská mě také přivedla k Evě Machkové, a pak už se to rozjíždělo dál.

Pamatuješ si, kdy ses poprvé setkal s Evou Machkovou?

První setkání s Evou Machkovou bylo asi v Kaplici v roce 1975. Byl jsem tehdy na vojně ve Vimperku, a tak jsem si vzal na tři dny dovolenku a jel jsem se podívat, protože Hanka Budínská mi říkala, že v Kaplici probíhá divadelní přehlídka a že vypadá zajímavě. Tam jsem tedy poprvé viděl tu klasičskou sestavu: Eva Machková, Zdena Josková, Jana Vobrubová, Soňa Pavelková. Tetičky metodičky, tak se jim říkalo. Následně Hanka Budínská řekla Evě Machkové, ať mě pozve do poradního

sboru. V roce 1976 jsem se přihlásil do dramaturgicko-autorského semináře ke Zdeně Joskové. A v roce 1977 jsem už byl dokonce v porotě.

Čeho si nejvíc ceníš na systému pěstování dětského divadla u nás?

Důležité je podle mě to, že celostátní, respektive národní přehlídky dětského divadla byly od počátku stavěny jako dílny, jako vzdělávací akce. To prosazovala právě Eva Machková. Od počátku se kladl důraz na reflexi, a tak se vlastně přirozeně pěstovalo něco, čemu můžeme vznešeně říkat kritika dětského divadla. Kritické uvažování, co je nosné, co je problém, jaké další cesty zpracování a vyjádření mohou existovat. Důležité bylo, aby to dávalo smysl dětem a aby to přitom fungovalo jako divadlo. Metodický a divadelní pohled šel ruku v ruce. Druhá důležitá věc, která je v porovnání se zahraničím jedinečná, byla ta, že se dbalo a dodnes dbá na dramaturgii. A to díky Zdeně Joskové, vynikající dramaturgyni, která tehdy musela odejít z politických důvodů z televize. Ona zde dostala příležitost vést dramaturgicko-autorské semináře, které zásadně a podstatně ovlivnily podobu dětského divadla. Stavěly na kvalitní literární předloze, na tom, že dětské divadlo je v první řadě divadlo autorské.

Když jste ten systém budovali, na co jste navazovali, případně kde jste se inspirovali?

Systém založila a rozvíjela Eva Machková. Na začátku 70. let dala dohromady skupinu lidí, kteří vytvořili Ústřední poradní sbor. Ten vytvořil koncepci národní přehlídky, které předcházela krajská předkola. Nejdříve to fungovalo tak, že ÚPS objížděl všechny přihlášené inscenace. Pak nějakou dobu existoval systém mezikrajských přehlídek. Mělo to tu výhodu, že jeden lektorský sbor viděl všechna představení a mohl porovnávat. Vybíralo se bez ohledu na krajskou příslušnost, rozhodovala kvalita představení. Pamatuji si, že jedna Kaplice byla ryze „moravská“, dostali se tam převážně soubory z Moravy. Koncem 70. let se to změnilo, hlavně kvůli financím. Organizaci krajských kol dostaly na starost krajská kulturní střediska, takzvané kákaesky. Po roce 1989 se tento systém rozpadl. V této době sehrálo klíčovou úlohu Sdružení pro tvořivou dramaturgii. Byla to doba, kdy se transformoval Ústav pro kulturně výchovnou činnost na ARTAMU. Sdružení kontaktovalo konkrétní lidi, zda by byli ochotni vzít na sebe zodpovědnost za organizování krajské přehlídky. Vznikl tak vlastně nový systém, nová síť organizátorů. Postupně se to začalo obnovovat. Ale první tři roky po roce 1989 byly opravdu divoké. Naštěstí se povedlo zachovat důležité a podstatné prvky. Cizinci, se kterými jsem se setkal, jsou většinou překvapení tím, jak to u nás funguje. V zahraničí existují různé festivaly dětského divadla, tam ale soubory většinou jezdí bez výběru. S výjimkou světového festivalu dětského divadla samozřejmě. V čem dnes vidím problém, že v řadě krajů neexistují oblastní nebo okresní předkola. Není špatné, když se na krajské přehlídce objeví neobratné představení, ale není úplně dobré, když je začínající vedoucí konfrontován s kritérii, která pro něj mohou být překvapující a třeba jim nerozumí. Proto je dobré, když takový vedoucí projde předkolem, kde je možné mu leccos vysvětlit, kudy může dál jít nebo třeba kde se může začít vzdělávat.

Pohybujeme se tedy na poli soutěže, je posuzován výkon. Jaká jsou kritéria posuzování dětských představení?

Já se zastávím u slova soutěž. Přestože jde o výběr, je podle mě velmi důležité, že se nepracuje se systémem první, druhé, třetí místo. Výběr v krajských kolech je bez pořadí. Inscenace buď postoupí přímo, nebo se doporučují do širšího výběru. To podle mě brání soutěživosti. Kritéria na konci 70. let zformulovala Eva Machková jako kritéria hodnocení dětských divadelních představení a byla tehdy určena pro krajská kulturní střediska. Důraz byl kladen na metodiku práce s dětmi, na to, aby se děti měly možnost podílet na celém procesu vzniku inscenace. Divadelní představení dodnes není jen cílem, ale hlavně prostředkem rozvoje dětí. A to zůstalo zachováno. Podstatným kritériem také je, jak se divadelní práce na dětech projevuje, co se naučily, jak se rozvinuly. K tomu dále přistupují kritéria umělecké hodnoty předlohy a invenčnosti divadelních prostředků. Domnívám se, že pokud děti projdou tvůrčím invenčním procesem, ovlivňuje a rozvíjí to jejich vnímání divadla a umění vůbec.

Jaké role jsi jako dítě hrál a jak na ně vzpomínáš?

Streptomycin! Někdy ve druhé třídě s námi paní učitelka, jmenovala se Petrová, secvičovala divadelní představení. Byla to nějaká stará divadelní hra, bůhví od koho. Bylo to o klukovi, co je nemocný a byly tam postavy léků. Líbilo se mi, že hraju lék. Myslím, že jsem měl na sobě bílé tričko. A pak si vzpomínám na Hůlku z ebenu. Tu jsem hrál u Hany Budínské v pohádce Kuře Mosika-sika. Tu pohádku sepsal Jan Dolina a v podstatě to byl africký pohádkový námět. Bylo to o tom, jak kuře putuje a někoho zachraňuje a jeden z jeho pomocníků byla právě Hůlka z ebenu: „Já jsem hůlka z ebenu, já každého zaženu!“

Co bys přál Dětské scéně do budoucna?

Přál bych jí co nejvíce nápaditých, tvořivých vedoucích a učitelů. A to nejen ze základních uměleckých škol, ale i ze škol základních. Dramatická výchova totiž stále nemá na základních školách rovnocennou pozici s výchovou hudební či výtvarnou. A přitom je divadlo nejrozšířenějším uměním, které na nás působí od kolébky. A proto je dobře, aby se děti s divadlem setkávaly. Proto bych si přál, aby bylo stále více učitelů, kteří se chtějí v tomto směru vzdělávat.

Ptala se Veronika Rodová

VČERA JSME VIDĚLI...

Karolína Jasovská

Jakub Syrovátka

Lenka Hasmandová

VČERA JSME VIDĚLI...

Anna Kravchuk

Terezie Hodková

Tereza Rabalová

NA SLOVÍČKO S...

...RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

JAK DLOUHO SE VĚNUJEŠ PŘEDNESU?

CO SE TI LÍBÍ NA TEXTU, KTERÝ JSI DNES RECITOVAL?

CO JE PRO TEBE NA RECITACI NEJTĚŽŠÍ?

CO BYS VZKÁZAL BUDOUCÍM GENERACÍM RECITÁTORŮ?

LUCIE KRAJČIOVÁ

(Zdeněk Šmíd: *Píseň o rýzmberské paní*)

Přednáším třetím rokem. Na mém textu se mi líbí, že je to taková parodie na rytířské příběhy. Nejtěžší je pro mě udržet si správné tempo – mám totiž tendenci mluvit příliš rychle. Vzkaz bych použila tehle sportovní: Hlavně se z toho nepo...!

Byla jsi už někdy na Rýzemberku?

Na Rýzemberku jsem ještě nebyla, ale až tam jednou pojedu, určitě rýzmberskou paní vysvobodím ze zakletí kousnutím do jejího jablka.

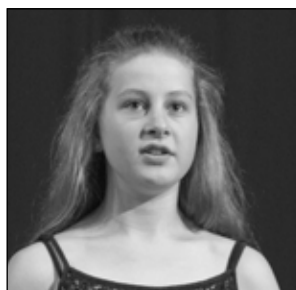
VENDULA LEPKOVÁ

(Josef Škvorecký: *Jak jsem unikla sňatku*)

Recituji čtyři roky. Můj text se mi líbí pro svůj vtip a archaický jazyk. Nejtěžší je pro mě kontakt s divákem – umět v danou chvíli „prodat“ to, co chci sdělit. Recitátorům současným i budoucím bych řekla: Hlavně buďte sami sebou!

Hrdinka tvého textu unikla sňatku. Před čím jsi v poslední době unikla ty?

Naštěstí nebylo potřeba ničemu unikat.

RÁCHEL KELLEROVÁ

(Helmut Heissenbüttel: *Svatební společnost*)

Recituji už osm let. Mám text, který je zajímavý, vtipný a baví mě, že je to zase něco úplně jiného, než jsem recitovala v předchozích letech. Docela těžké je pro mě čekat na své vystoupení a poslouchat při tom ostatní, protože se pak s nimi porovnávám. Recitátoři, recitujte s radostí!

V tvém textu se často mluví o lidech, kteří se dívají. Na co ty se ráda díváš?

Na roztomilé malé děti.

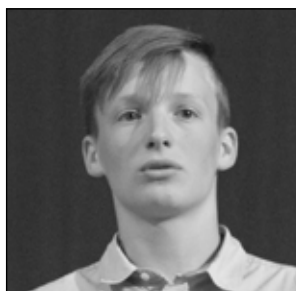
MARK VYSKOČIL

(Douglas Adams: *Sušenky*)

Přednesu se věnuji asi čtyři roky. Líbí se mi způsob, jakým je můj text napsaný, můžu si s ním hezky pohrát. Musím si dávat pozor, abych do textu vhodně vložil pauzy a nezapomínal na ně. Vzkaz by mohl být: Nebojte se být vybíraví! V textu!

Který druh sušenek máš nejradši?

Polomáčené sušenky.

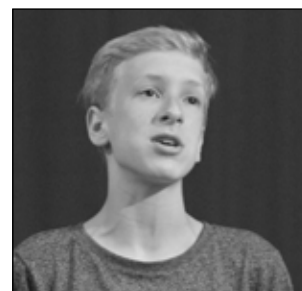
TIMON DRAHOŇOVSKÝ

(Ludvík Aškenazy: *Vajíčko*)

Recituji teď druhým rokem. Na mém textu se mi líbí styl humoru autora a zároveň, že je to text velmi hluboký. Oceňuji také jeho otevřený konec, protože si můžu představovat, co se s postavami příběhu dělo dál. Nejtěžší je pro mě být přesný, držet se textu tak, jak byl napsán a nepřizpůsobovat si slova po svém. Jestli mám něco vzkázat, tak třeba: Artikulovat! Nepospíchat!

Jakým způsobem upravená vejce jíš nejraději.

Na měkko.

Ptala se Terezie Pecharová

ZEPTALI JSME SE...**...NA DIVÁCKÉ DOJMY
Z VYSTOUPENÍ RECITÁTORŮ
4. KATEGORIE****KTERÝ Z RECITÁTORŮ TĚ OSLOVIL SVOU
INTERPRETACÍ?****ZAUJAL TĚ NĚKTERÝ Z TEXTŮ SVÝM
TÉMATEM?****Ester Kocáblová (12 let)**

Líbila se mi Karolína Joo, měla krásný hlas! I text měla hezký a pěkně ho podala, takže mi utkvěl v paměti. (Irena Dousková: Chuligán, z knihy Čím se liší tato noc, pozn. red.)

Také se mi líbil recitátor Ondra Krejča, protože svůj text (Zdeněk Svěrák: Jak to mělo být, pozn. red.) říkal po svém a velmi přirozeně.

Michaela Kartousová (23 let)

Z recitátorů mi utkvěla v paměti třeba Vendula Lepková pro svůj neverbální projev a komunikaci s divákem. Z textů, které mě zaujaly, bych jmenovala Sušenky (autor Douglas Adams, pozn. red.). Bylo to vtipné a připadalo mi, že to recitátorovi (Marek Vyskočil, pozn. red.) krásně sedělo.

Anežka Krejčí (10 let)

Z recitátorů se mi líbil ten, co recitoval to od Svěráka (Ondřej Krejča, Jak to mělo být, pozn. red.). Měl to takové výrazné. Baval mě text o

tom, jak měli stěhovat ty mrtvé (Evžen Boček: Poslední aristokratka, pozn. red.), ten byl takový humorný.

Jan Jakub Šipka (12 let)

Zaujala mě recitátorka, která měla text o té paní, Židovce (Karolína Joo, pozn. red.), tím, jak to pojala a jak to brala vážně. Hezký byl ten text o aristokratce (Evžen Boček: Poslední aristokratka, pozn. red.), ten bych si klidně někdy přečetl. A taky myslím, že té recitátorce (Terezie Hodková, pozn. red.) dobře seděl a ona jemu.

Lukáš Horáček (43 let)

Z recitátorů bych ocenil hocha, který recitoval Svěráka (Ondřej Krejča, pozn. red.). Jeho stylizace a prolomení se do představy, jak to mělo být, byly působivé. Ale líbila se mi i místní recitátorka (Ráchel Kellerová, pozn. red.) pro svoje pauzování a hru s důrazy.

Text Ireny Douskové mě zaujal, protože byl výborně vypointovaný a měl nosné téma. Běží vlastně na třech časových rovinách: 2. světová válka, éra komunismu a k tomu současný recitátor.

Silvie Mlynarczyková (21 let)

Recitátor, který přednášel Sušenky (Marek Vyskočil, pozn. red.), protože byl přirozený ve svém projevu, věděl, o čem mluví, a svůj text si užíval.

Z textů 4. kategorie bych se vrátila ke včera recitované Královně nožů (autor Neil Gaiman, pozn. red.). Měla strašně zvláštní konec, kdy si každý mohl domyslet, jak to dopadlo. Mně to nedalo a šla jsem se dokonce toho Šimona (Šimon Ludvíček, pozn. red.) zeptat, jak to je.

Ptala se Terezie Pecharová

VČERA JSME VIDĚLI...

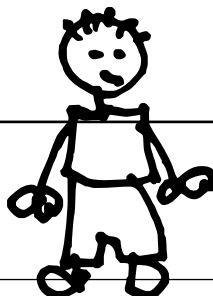
Karolína Joo

Stella Fonioková

Markéta Anna Doležalová

ZAPSALI JSME...**...NA BESEDĚ LEKTORSKÉHO SBORU
S RECITÁTORY 4. KATEGORIE**

Lektorská dvojice Nina Martínková a Josef Bičíště hovořila s recitátory o tom, že každá událost by měla mít jiný temporytmus. Jestliže jsou informace sdělovány ve stejném temporytmu, začnou splývat. Než recitátor vyřkne slovo, předchází tomu myšlenka a představa. Pak projev působí organicky, živě, jako by se sdělované odvíjelo před očima posluchačů. Delší větu nebo souvětí je třeba rozčlenit na menší fráze. Předejde se tím problémům s dechem. Při přednesu textů zahraničních autorů je důležité uvádět překladatele. Forma básně je zavazující. Je to také nápodoba k tomu, kde udělat pauzu, protože tam končí verš. Pokud v básni nejsou tečky, interpret si text musí rozčlenit a určit, které myšlenky a obrazy k sobě patří. Někdy jsou v básni přesahy. Pak se nabízí otázka: „Proč na konci verše má být pauza? Co mi tam má naskočit za představu?“

Eliška Vobrubová a Zuzana Jirsová se zmínily o tom, že recitátoři 4. kategorie si někdy zvolí náročný text, ve kterém se mluví o niterných věcech a tématech, jež nemají ještě odžity. Při přednesu se pak může stát, že recitátor „tlačí na pilu“, nebo není uvěřitelný, protože mu chybí životní zkušenost, a tedy i prostředky k interpretaci textu. Recitátorům prospívá, když od autora přednesového textu toho mají načteno více, aby „nasáli“ jeho poetiku. To jim zpětně může pomoci s interpretací vybraného textu. Recitátor by měl ctít autora. Zásah do textu, jako je například převod jednoho odstavce prozaického textu z přítomného času do minulého, není v pořádku. Navíc přítomný čas je akční. Přímalá řeč a uvozovací věta by měly být při přednesu vzájemně provázané. Promluva by měla plynout. „Jde o jeden myšlenkový celek. Vše to patří k sobě.“ Pokud tok řeči často přerušujeme, pak se vyprávěný příběh začne sypat, případně působí monotónně.

Jana Franková a Ivana Sobková pozornost věnovaly frázování textu. Nesprávně umístěná pauza může někdy způsobit nepochopení významu řečeného: „Tetička, která se tolik bojí (pauza), že spadne na záda...“ Posluchač pak může nabýt dojmu, že tetička je bázlíva, namísto toho, že má strach z upadnutí. Text je třeba rozebrat, rozdělit si ho na smysluplné celky. Recitátor se nejednou potýká s vlastní trémou. Ta mu pak může bránit v tom, aby si přednes užíval. Někdy dokonce zapomíná dýchat. Aby se ostych zmírnil, je třeba zkoušet recitovat zas a znovu. S přibývajícím zkušenostmi přichází i větší um a sebejistota.

Zapsal Roman Manda

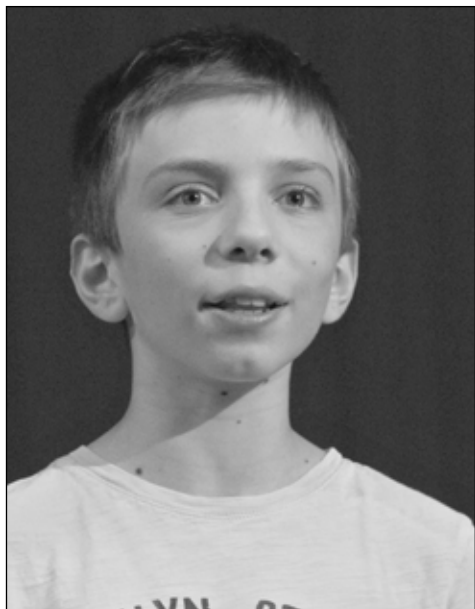
VČERA JSME VIDĚLI...

Matylda Homolová

Ondřej Krejča

Jan Němec

ZAPSALI JSME...

...NA DISKUSNÍM KLUBU PRO DOPROVOD RECITÁTORŮ 2. A 3. KATEGORIE

Vstoupila jsem přímo do živé diskuse všech třinácti zúčastněných (tři muži a deset žen), sedících v kruhu. Debata se točila okolo výběru textu. Na konkrétních příkladech recitátorů IV. kategorie se účastníci společně s lektorkou Gabrielou Zelenou Sittovou snažili formulovat obecné závěry vztahující se k recitaci. Zaznělo například, že dítě může mít oblíbenou knížku, která jej oslovuje svým tématem, ale nemusí být kvalitní. Pedagog má dvě možnosti. Buď s vědomím ne zcela kvalitního textu začne s recitátorem na něm pracovat, aby recitátora neodradil od recitace, nebo vnímá téma, které je pro recitátora v textu důležité, a bude se snažit nabídnout mu jiný, kvalitní text se stejným tématem. Kvalitní text totiž interpreta podrží. Ale pokud si pedagog vybere tak či tak, neznamená to, že jedna cesta je dobrá a druhá špatná. U méně kvalitních textů je na recitátora naložen větší úkol, chce-li jím posluchače zaujmout. Lektorka nabídla, že někdy je možné dítěti říci: „Myslím si, že jsi chytřejší než ten text.“ A často dítě přistoupí na další hledání kvalitnějšího textu. Od účastníků zaznělo, že je hodně důležité, že dítě vůbec čte. A není cílem pedagoga dítě zablokovat, když mu pohaníme jeho výběr. Může se stát, že pak už nebude chtít recitovat. „Často se stává,“ dodala lektorka, „že se dítě časem pročte ke kvalitní literatuře.“ Další oblastí, kterou se v diskusním klubu účastníci zabývali, byly škrtky. Jako materiál jim sloužil text Chuligán Ireny Douskové. Gabriela Sittová prozradila, že recitátorka je zkušená a našla si text s největší pravděpodobností sama a sama si jej i proškrtala. Někde však unikly důležité motivy. Bylo by asi dobré znovu se na text podívat a možná některé části do textu obsahující důležité motivy a motivace postav opět vrátit a jiné proškrtat. Jde o velkou dramaturgickou práci. Od účastníků zaznělo, že když text slyšeli poprvé, tak jim nic nechybělo. A nebyl to text, který by recitátorka nezládla. S tím souvisela také otázka sebedojímání. Je dobré, když se recitátor dostane do fáze, kdy už jej text nedojímá, ale má nad ním nadhled. Pak se emoce může dostat k posluchači. Jinak se může stát, že se posluchač o dojatého, emocionálně přehnaně zainteresovaného interpreta, může dokonce bít. Stav „ještě ten text nebudu říkat, ještě se jím dojímám“ je skvělou sebereflexí. Mnohým se líbil její tón hlasu. Je někdy příjemnější pro posluchače, když si recitátor posadí hlas níž, než když je na hranici pištění. Významná debata se rozvinula okolo uvozovacích vět (dodala, svěřila se). Ty jsou vždy příležitostí vyjádřit postoj interpreta. Pokud je vyškrtáme a necháme pouze přímé řeči, můžeme získat svižný dialog, ale ochuzujeme se jako interpreti o možnost vyjádřit svůj postoj v pozici vypravěče. A v závěru povídání se ještě účastníci zastavili u gest a došli k závěru, že interpret by měl své tělo používat přirozeně. Většinou však vyjadřuje naše nejistoty (překračování z nohy na nohu, pohupování se atd.). Pohyby by měly být zkrátka konzistentní s výkonem a recitátorovi pomáhat k interpretaci textu. Lektorka nabídla účastníkům pět vět, které formulovali dětské recitátory na pražských přehlídkách, když se zamýšleli, na základě čeho je porotci hodnotí: Jestli nás recitátor vnímá, jestli máme poct, že mluví k nám. Jestli ho baví nám něco sdělovat. Jestli ví, co nám chce říct a proč nám to říká. Jestli ho slyšíme a rozumíme mu. Jestli se to, co má na sobě, hodí k tomu, co říká.

Děkuji za možnost nahlédnout, Hana Volkmerová

NA SLOVIČKO S...

...GABRIELOU ZELENOU SITTOVOU, LEKTORKOU DISKUSNÍHO KLUBU PRO DOPROVOD RECITÁTORŮ

Jak jsi koncipovala vedení tohoto diskusního klubu?

Přiznám se, že na začátku jsem nevěděla, jak mám diskusi otevřít. Trochu jsem se obávala, jak to bude celé probíhat. Pro první včerejší diskusi jsem se rozhodla zkusit titulkování. To znamená, že účastníci měli za úkol napsat na papíry palcové titulky, jak by charakterizovali dnešní recitační blok. Podařilo se, že v nich účastníci pojmenovali hodně důležitých momentů, témat a odkryli jimi, o čem by si chtěli povídat především. Přišlo mi to hodně výhodné, tak jsem titulkování použila i dnes. Ta hesla, nadpisy jsou odrazovým můstkem pro následnou diskusi. A jsem moc ráda, že je velmi otevřená. Je zde totiž doprovod (pedagogové, tatínky a maminky, bratr jedné recitátorky, pozn. red.), jehož recitátory dnes nerecitovali. Proto se můžeme velmi otevřeně bavit o tom, co jsme dnes slyšeli. Jsou zde především ti, kteří se chtějí o recitaci dozvědět něco víc. A mají na to vytvo-

řený prostor v rámci harmonogramu přehlídky. Jsem moc ráda, že se zde vytvořila velmi příjemná diskusní atmosféra.

Co je pro tebe u recitačního projevu to nejdůležitější?

Upřímná snaha komunikovat a sdělovat i za cenu toho, že se má snaha nemusí vždy setkat s odezvou u posluchače. To se může stát. Někdo přichází s nějakým tématem, o kterém si chce povídat, a ten druhý si zrovna o tomto tématu povídat nechce. Nemusí ho zajímat, oslovovat. Některý posluchač je danému tématu otevřený a poslouchá a jiný zkrátka ne. V publiku mohou být komunikacími partnery jen někteří. Nemusí to být vždy všichni. Může to být klidně 60 na 40. Stále je to však velmi svobodný prostor.

A co autenticita recitátora?

Autenticita je základ. To je samozřejmost, kterou už vlastně ani nezmiňuji. Když to není pravdivé, tak s jakou touhou, cílem bych potom přicházel na jeviště a komunikoval s posluchači? Jak bych mohl na jevišti nakládat s textem bez autenticity?

I ve vašem klubu však zrovna dnes zaznělo, že každý může vnímat projev recitátora různě a dokonce rozdílně? Co je pro jednoho pravdivé, jiný vnímá jako falešné. Co s tím?

Ano, není to s tou autenticitou tak jednoduché. Co je naše autentičnost? Žijeme ve scénické době, přesněji v době všeobecné scénovanosti, jak říká profesor Jaroslav Vostrý. Sami sebe neustále scénujeme, a to i v civilním životě. Přemýšlím-li o vlastní autentičnosti, opravdovosti, tak se musím zabývat otázkou, jaký jsem člověk. Jestli a v jakých situacích jsem pravdivý a případně v jakých ne. A jak vědomě s onou scénovaností pracuji. Je otázka, kde pravdivost hledat. Jestli na jevišti, nebo v běžném životě. Někteří herci jsou dokonce více uvěřitelní na jevišti než v běžném životě. U přednesu je člověk na jevišti především sám za sebe a ve službě autorovi. Bere si na jeviště kus ze sebe sama. Například při vyplňování anonymních dotazníků člověk sám sebe scénuje. Vytváří o sobě záměrně určitý obraz. Jak chce, aby byl vnímán. Jak si přeje vidět sám sebe. Kdybych hledala něčí autenticitu, tak bych se ptala, jak pravdivý jsi byl sám k sobě, když jsi vyplňoval nějaký anonymní dotazník.

Ptala se Hana Volkmerová

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

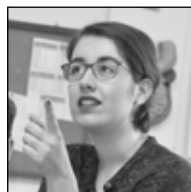
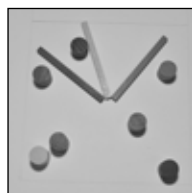
...LEKTORKY DÍLEN DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

Položili jsme všem lektorkám dílen pro recitátory tři stejné otázky: Čím je pro vás recitace? Může recitovat každý? Co vás v oblasti dětské literatury v poslední době oslovilo? A poté jsme je požádali o vytvoření kompozice, kterou by znázornili svou představu recitace za využití kapesní francouzské hry Jeu de la tour.

LENKA JANYŠOVÁ

1. Recitace je pro mě zábavná hra se slovy a jejich významy. Ale! Mnohdy na trnitě cestě.
2. Ano, s výjimkou těch, kteří nemohou mluvit z různých věkových či zdravotních důvodů. A taky těch, kteří trpí tak velkou trémou, která je vždy paralyzuje.
3. Kniha Jacqueline Wilsonové Dítě do kufru.

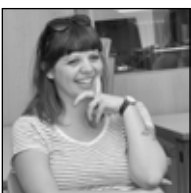
BÁRA MEDA ŘEZÁČOVÁ

1. Je to možnost seberealizace.
2. Asi jo...teda...přemýšlím, kdo by nemohl. Možná ten, kdo nemluví, nebo ten, kdo nechce. Tak ti asi nrecitují.
3. Standardně se nechávám okouzlovat skoro vším, co vydá Baobab, ale teď jsem ještě navíc začala objevovat obrazové knihy Pavla Čecha. A to je teprve nádhera!

ALŽBĚTA DAVÍDKOVÁ

1. Recitace je něco, co sleduji s obdivem a zpozvzdálí.
2. Nevím. Asi ano, pokud je k tomu vybaven. (Ale jestli stačí schopnost mluvit, nebo co je to další vybavení, toť otázka.)
3. V poslední době mě zaujala kniha Na útěku od Marka Vadase. Jinak se stále ráda vracím k Mikulášovým patáliím (René Goscinny, pozn. red.).

MONIKA ŠIMÁKOVÁ

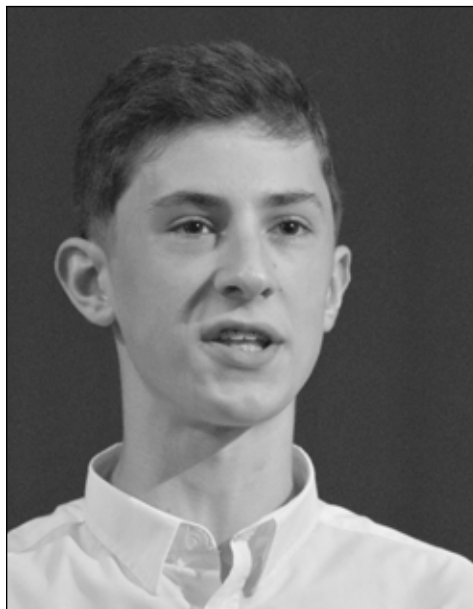
1. Recitace pro mě znamená dávat textu život. Vnímám recitaci jako způsob, skrze který lze druhým sdělovat své postoje či stanoviska, a to nejen ve vztahu k předloze, ale také ke světu vůbec.
2. Ano, myslím si, že recitovat může každý.
3. V poslední době se ráda vracím k příběhům Franka Tashlina, a to především díky hloubce jeho textů. Při každém opětovném čtení nacházím nová témata a obdivuji to, jak se autorovi podařilo vtěsnat tak velká témata do několika málo stran.

VČERA JSME VIDĚLI...

Marie Jančíková

Daniel Paukner

HÁDEJ, HÁDEJ...

... KDO SE SKRÝVÁ NA FOTOGRAFII?

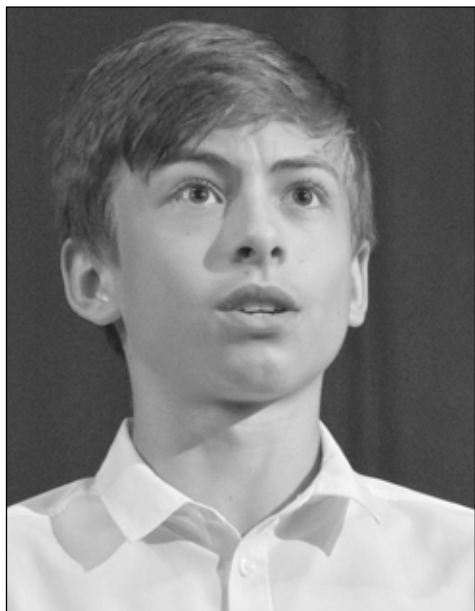
Dovolili jsme si malou legráčku a trochu jsme jednoho z lektorů zkrášlili. Poznáte, kdo se skrývá na fotografii? Pokud se domníváš, že jsi ho poznal, usměj se na něj, až ho potkáš. Pokud ti úsměv oplátí, můžeš si být jistý, že je to on. Pokud nic, tak nic. Můžeš zkoušet úsměvy na další lektory. Pokud máš pocit, že se dnes na tebe všichni smějí a ty se nemůžeš dobrat toho, kdo je osoba na fotografii, nic si z toho nedělej, odměnou nechť je ti usměvavý den.

VČERA JSME VIDĚLI...

Eliška Kostková

Matěj Neumann

Marie Žáková

NAHLÉDLI JSME DO...

... SEMINÁŘE D – NA CO SI BUDEME HRÁT? ANEB OD NÁMĚTOVÉ HRY K DĚTSKÉMU DIVADLU

Podle anotace se seminář vedený Vlastou Gregorovou má věnovat prvním divadelním krokům s dětmi předškolního a mladšího školního věku. Osobně jsem byl zvědavý na způsoby práce a proces vzniku divadelního tvaru s možností jeho opakování.

Na úvodní dílně se sešly především studentky (výjimkou byl jediný student) středních pedagogických škol. Lektorka Vlasta je přivítala vřelým úsměvem a v pohodové atmosféře. Navíc je požádala, zda by si mohli všichni tykat, protože „jí tykají i mnohem menší děti“. Seminaristé navázali seznamovacími hrami.

Zúčastnil jsme se úplně první hodiny semináře, na které bylo zapotřebí nejprve prolomit bariéry a ostych mezi přítomnými. Lektorka tudíž nabídla několik her (vhodných k zařazení do zásobníku her studentů) vztahujících se k tématu společného citění a naladění. Bez toho by byl další proces komplikovaný. Mezi zvolené hry patřily: Pane vlku, kolik je hodin?, Co děláš?, Molekuly a zrcadla. „Možná některé hry znáte, ale vždy je zajímavé, když je zkoušíte s novým partákem,“ motivuje uvolněně seminaristy Vlasta. A dodává: „Jde vždy v první řadě o spontánnost. Především u učitele, který má jít příkladem.“ Před přestávkou přichází na řadu poslední hra na vlaky. Během chvíle místnosti projíždějí kromě rychlovlaku i ozvučená a rytmizovaná parní lokomotiva s lokálkou. **WTF**, vše končí hromadnou srážkou.

Druhá část dopoledne byla zaměřena na práci s geometrickými tvary. Šlo vesměs o komunikaci a spolupráci v různých velkých skupinách. „Zde máte k dispozici různé barevné geometrické tvary – kruhy, ovály, čtverce a obdélníky. Charakterizujte se jimi. Dejte obrazci název,“ zní zadání. Většina se rozhovoří více o svém výtvaru, ostatní prozrazují pouze jedno slovo. Individualizovaná vstupní aktivita končí prohlídkou vytvořené galerie.

„Vytvořte 4 skupiny a řekněte si, jakou pohádku jste měli rádi jako malí.“ Přítomní se přesouvají k vrcholu dnešní dílny. Vytváří z geometrických tvarů abstraktní obraz vybrané pohádky. Má se jednat o hádanku pro ostatní. Skupiny mají připravit navíc zvukovou kulisu ke své výtvarné kompozici. Vyjevují se před námi pohádky Včelka Mája, Krteček, Pejsek a kočička a Spongebob.

A Vlasta pokračuje v řadě aktivit tím, že podněcuje: „Chcete, aby si děti prohloubily zážitek? Z vašich pohádek vyberte sekvenci, kterou byste s nimi rozehráli. A řekněte nám jak.“ Navíc se společně diskutuje o motivaci a možnosti bočního vedení. „Dobré je, když zápornou roli hraje paní učitelka. Ohlídá tak situaci a ví, kde má třeba přitlačit.“ Seminaristé přichází se situacemi: záchrana z pavučiny, průlez krtčí dírou a tvorba labyrintu, vaření v hrnci a děti jako přísady nebo situace dospělých z pohledu dítěte. Lektorka vypadá spokojeně z dosavadních prací studentů. Je zapotřebí všechny trochu rozhýbat a předejít tak únavě. Přichází hra na příšerky. Princip podobný mrazíkovi, ovšem vysvobození je spojeno s pohlažením. Část s pohádkami je završena tvorbou živých obrazů z pohádek, které se předtím nevybraly pro geometrickou abstrakci. Jsou krátce rozehrávány. Jde například o Hurvínka, Bajaju apod.

Na úplný závěr se všichni sesedají zpátky do kruhu, aby si navzájem řekli své zkušenosti s prací s dětmi formou dramatické výchovy. Většina účastníků už má drobnou zkušenost za sebou, u některých probíhají praxe. Zároveň očekávají, že se dozví nové hry a získají znalosti či se chtějí zbavit studu. Setkání končí hrou na šermíře a rozezvučením srdce zvonu hlasem celé skupiny.

Jsem zvědav, jak práce v semináři bude pokračovat vstupem do námětové hry. Určitě přinesu zprávu, kam se účastníci posunuli i s prací s textem, k němuž se dnes nedostali.

Zapsal Josef Pekárek

NA SLOVIČKO...**... S VLASTOU GREGOROVOU,
LEKTORKOU SEMINÁŘE D**

Jsou děti v předškolním věku v některých ohledech jiné než školáci či pubertáči?

Vždy říkám studentům, že zásadní rozdíl je v tom, že se děti vyznačují nerovnoměrným vývojem. Některé děti čtou již ve 4 letech, jiné jsou neohrabané. Důležitý je respekt individuálního vývoje, kdy by měly mezi 6-7 rokem dozrát. Velká zodpovědnost je na pedagogovi, aby se děti nezasekly nebo abych na ně nepospíchal. Vnímáte individualitu a dejte jim čas anebo jim pomozte, když to vyžadují. Nezapomeňte děti vybavovat zážitky, prožitky a zkušenostmi k pravdivosti.

Existují nějaká úskalí, kterými by mohly být děti destruuovány či manipulovány?

Děti jsou bezelstné a spontánní, takže je lze snadno manipulovat. Přestanou pak být přirozené, autentické. Z toho mi naskakuje husí kůže. Hranice manipulace je nejasná. Na správné straně se pohybují například, když chci po dítěti něco, co je pro něj přirozené. V pořádku je vnímat a podporovat atmosféru situace a také rozpomenout se na podněty, z nichž pochází zkušenost. Nemůžu po nich chtít charakter – „zlý děda“ je zkrátka mimo mísu. Rozhodně za hranou je předehrávání pedagogem. Využívám třeba názorných ukázek při vycházkách na ulici. Mohou následně využít vlastní poznatky.

A jak je to s momentem fixace „představení“ v tomto věku?

Je to o tom, že nás něco těší a chceme to zopakovat a variovat. Je nám dobře v roli. Využívám třeba námětovou hru a vzniklé momenty zapojuji do příběhu. Důležitá je však vybavenost, zkušenost a vnímání dětí.

Máte nějakou dobrou radu pro budoucí učitele, co by neměli opominout jako první kroky v dramatické výchově?

Přirozeně se přibližovat k dítěti. Naslouchat mu i v průběhu dramatických aktivit. Reflektovat děti a zamýšlet se, jak je posouvat dále. Nesmím zapomenout ani na zapojení kvalitních textů.

Děkuji za rozhovor. Josef Pekárek

POD REFLEKTOREM BARVA...**... MODRÁ**

Víte, co znamená, když se řekne, že má někdo modrou krev? Nebo když loď obdrží Modrou stuhu? Kdo to byli modrokabátníci? A co vyjadřuje idiom feeling blue?

Modrá je další ze základních barev a patří mezi tzv. barvy studené. Do modré oblékáme miminka mužského pohlaví. Touto barvou také označujeme kohoutky, ze kterých teče studená voda. Modrá barva v sobě nese klid, evokuje důstojnost a loajalitu, ale také třeba umírněnost, až dokonce chlad. Mají ji prý rádi citliví lidé, kteří hledají lásku a oddanost. Symbolizuje něhu, věrnost a důvěru. Pomáhá unaveným a přepracovaným.

Modrá je barva vody a vzduchu, je to barva bohů. Modrý je aztécký Opeřený had Quetzalcoatl, indický bůh Šiva. Germánský Odin či křesťanská Panna Marie nosí modrý šat. Modrá je barva měsíčního svitu, modře svítí bludičky v bažinách, modré jsou tajuplné čarovné květy, které symbolizují nedosažitelnost, a takový je i modrý pták štěstí. V astrologii je modrá barva spojována s planetou Neptun a znamením Ryb.

Tajuplné modré světlo září v pokoji Američana Bartlefa v románu Milana Kundery Valčík na rozloučenou. Bartlef maluje obraz svatého Lazara s modrou svatozáří a říká: „Lidé, kteří lnou k Bohu zvláště silnou láskou, jsou odměňováni svatou radostí, která se rozlévá v jejich nitru a vyzařuje z něho ven.“ Naši předkové dokázali toto vyzařování zachytit a nazývali jej svatozáří. My jsme však už tuto schopnost ztratili.

Z vesmíru se jeví Země jako modrá planeta. Na ní můžete potkat šlechtice s modrou krví, překonávat Atlantik na nejrychlejších lodích, narazit na potomky vojáků americké Unie a občas zaslechnout tklivé melodie blues a cítit se při tom krásně smutně. Na planetě Zemi však také existují kultury, které prý modrou a zelenou barvu nerozlišují.

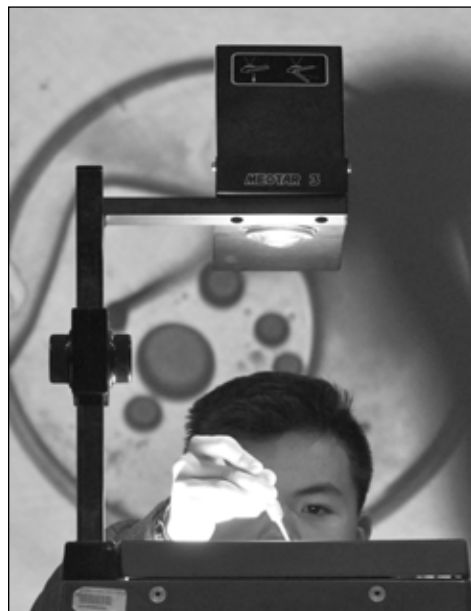
VeRo

VYBARVI SI...**... DRUHÉ ČÍSLO DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY**

Na stránkách tohoto deníku si můžete všimnout u některých nadpisů, titulků, fotografií, článků a obrázků, malé ikony štetce. Co to znamená? Jste-li tvořiví tvorové a máte-li rádi barvy, tak si z černobílé tiskoviny můžete stvořit barevnou. Záleží zcela na vás, jaké barvy použijete a jak barevný bude váš zpravodaj. Kreslete a vybarvujte, jak je libo, nikdo vás za to **neosočí. red**

VČERA JSME VIDĚLI...

Bylo nás pět

Řvi potichu, brácho

Bylo nás pět

... Z DISKUSÍ LEKTORŮ O PŘEDSTAVENÍCH 1. BLOKU

BYLO NÁS PĚT: TANEČNÍ STUDIO LIGHT PŘI ZUŠ NA POPELCE, PRAHA 5

její poetiku i přes využití minima textu. Takové převedení literatury do bohatého divadelního jazyka je výjimečné. Například slavná věta *My hoši, co spolu chodíme...* je zde vyjádřena opakovaným chozením v různých variacích, které ve své jednoduchosti skvěle vystihuje pevné a hrdé kamarádství. Také nepředstíraná vážnost až zarputilost, se kterou herci ztvárňují své postavy, je podstatnou součástí nenásilného humoru inscenace.

Ačkoli je studio Light – již podle názvu – studiem tanečním, v této inscenaci se výrazně posunuje směrem k syntetickému divadlu. Pohybové „etudy“ jako je například boj s Habrováky, či stylizovaná práce s fackou, nejsou tanečními výstupy. Až na výjimkymají podobu dětské hry, jsou součástí dramatické situace a jako takové přispívají ke zmíněné poetice díla.

Taktéž je třeba ocenit, že ve zdánlivě zcela chlapecké látce našla režisérka plnohodnotný prostor pro dívčí skupinu a podpořila tak téma kontaktu dívčího a chlapeckého světa, jejich vzájemných rozdílů i nevyhnutelné přitažlivosti.

V poláckovském duchu pojmenované „poselství“ inscenace – *Když oni byli takoví, my budeme také takoví* – je vlastně přítomno v celém díle. Každý z herců se projevuje jako svébytná osobnost, všichni však s gustem a radostí vytvářejí jednu skvěle komunikující skupinu těch, co spolu chodí...

ŘVI POTICHU, BRÁCHO - GYMNÁZIUM FRANTIŠKA KŘÍŽKA, PLZEŇ

Soubor Gymnázia Františka Křížka pod vedením Františka Kasky si pro sebe zvolil nesmírně náročný úkol. Zabývá se náročným tématem různých forem PAS – poruchy autistického spektra. V dětském divadle lze takovou volbu považovat za odvážnou a zároveň aktuální. Tři čtvrtě hodiny dlouhá inscenace vykazuje zaujetí tématem a poctivou práci všech zúčastněných. Vystavět takto rozsáhlý tvar, aby měl logiku, motivy byly provázané, situace čitelné a děj srozumitelný není vůbec snadné. Zároveň však soubor trochu zrazuje mírně teozovitá a překombinovaná předloha Ivony Brezinové.

Soubor bere téma velmi vážně. Bohužel tato vážnost se od samého počátku projevuje v jednotvárném zatěžkání většiny situací. Zejména situace, které mají být ztvárněny civilně, hraje většina herců s jakousi útrpností, provázenou

povolením a malou investicí energie. To je sice velmi logická reakce na pozici, ve které se postavy nacházejí, divadelní inscenaci však tento přístup spíše ubližuje. Postavám není dána možnost vývoje a inscenace je stržena do pomalého, jednotvárného tempa, ze kterého se jí do konce nedaří vystoupit.

Nutno říci, že většina rolí je pro herce v tomto věku nesmírně náročným úkolem. Tím spíš je třeba ocenit ztvárnění Patrika trpícího Aspergerovým syndromem. Jeho představitel nepřehrává, je věčný a drží svou roli od počátku do konce.

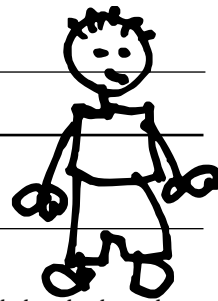
V případě některých dospělých postav jako jsou prarodiče, školník, sociální pracovnice ad. využívají inscenátoři výrazné stylizace. Sami dobře cítí problém s tempem a tíží tématu a snaží se vnést do inscenace více života. Snaha o stylizaci je však nedůsledná, a místy se střetá s civilním herectvím ostatních postav. V případě prarodičů se, troufám si tvrdit, ocitá chvílemi za hranicí podbízivosti.

Tempu však škodí i dlouhé přestavby, energii postrádající příchody a odchody herců, nejasné střihy apod. K obhajobě souboru je však třeba říci, že leccos z toho bylo způsobeno chybějící klavíristkou, která jindy představení živě doprovází a dalšími technickými problémy.

Je škoda, že inscenace málo těží z dobrých nápadů, které na počátku nabízí. Za všechny jmenujme meotar. Zajímavá možnost ztvárnit vnitřní svět dvou komplikovaných hrdinů příliš brzy vyčerpala své možnosti a pouze opakovala již jednou objevené. Nepřidávala tak do situací nové odstíny ani informace a ve výsledku jen přispěla k jejich jednotvárnosti. Také by bylo dobré vyjasnit monety vzpomínek a situací, které Pamela zná jen z vyprávění, odehrávající se v jakési nesrozumitelné polotmě.

Nicméně zle jen zopakovat, že nejen pro soubor, ale i pro mnohé diváky je velmi přínosné setkat se tímto způsobem s konkrétními projevy PAS a uvědomit si tak závažnost nemoci a nesmírně náročný život s ní nejen pro nemocného, ale pro celé jeho okolí.

Zapsala Anička Hrnecková

ZAPSALI JSME...

... Z DISKUSÍ DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

V diskusi dětského diskusního klubu, vedeného Hedvikou Švecovou a Vitem Zborníkem, byly přítomny děti z inscenace Bylo nás pět z Tanečního studia Light z Prahy a členové souboru z IDI klubu Gymnázia Františka Křižíka v Plzni, kteří odehráli inscenaci Řvi potichu, brácho a spolu s nimi zde byli i někteří studenti střední pedagogické školy Krnov, které diskuse zajímala. Diskutovat se začalo nejprve o představení Bylo nás pět. Inscenace byla ohodnocena kladně, celý tým herců působil podle slov diskutujících velice zaníceně a byla u nich vidět velká spolupráce. Představení sršelo energií a celý tým potvrdil, že mezi hereckým souborem panují velmi dobré vztahy. Věkový rozdíl u herců studia se pohyboval v rozmezí 7-13 let. Za nejvýraznější prvek inscenace byla označena společná chůze, dále rvačky a to, že pro svoje představení využili celý prostor. Podle slov souboru inscenaci za měsíc odehráli již šestkrát. Nazkoušet se jim prý podařilo neuvěřitelně rychle, a to vlastně za pouhý týden. Inscenace měla podle slov přítomných velmi dobře sladěný projev, hudbu a pohyby. Herci byli velmi spokojeni s diváky, zaznělo, že „z nás diváku šla do jeviště energie a to jim vracelo tu zpětnou vazbu“.

Druhá část diskuse byla zaměřena na inscenaci Řvi potichu, brácho. Plzeňští nám přiblížili svým představením svět autisty a Aspergerův syndrom. Pro herce, kteří ztvárnili handicapované, to byl velmi silný zážitek a nová zkušenost do dalších hereckých let. Z otázek, které položili diváci hercům, se například řešil důvod, jestli používat v inscenaci tolik vulgarit, anebo jaký byl význam výměny herců v průběhu představení. Dále diskuse odhalila, že souboru chyběla učitelka, která se jim na krajské přehlídce starala o živou hudbu v průběhu představení. Bylo vyzdvíženo, že toto téma se hodně lidí bojí zpracovat, a oni se o to pokusili. Během diskuse nikdo nikoho neosočil ani neobviňoval.

Zapsala Nicol Čiháková, Eva Švecová a Ondřej Vecek z. lyceum SOŠPg Čáslav

... Z DISKUSE O PŘEDSTAVENÍCH 1. BLOKU

Jakub Hulák přivítal ve farní stodole zájemce o diskusi především z řad studentů středních pedagogických škol. Upozornil přítomné, že mají BTW jedinečnou možnost studijního materiálu. A setkání má sloužit jako pole svobodného vyjadřování o zhlédnutých představeních. O moderování diskuse se starala Kateřina Ondráčková s Jaroslavem Provazníkem.

Bylo nás pět

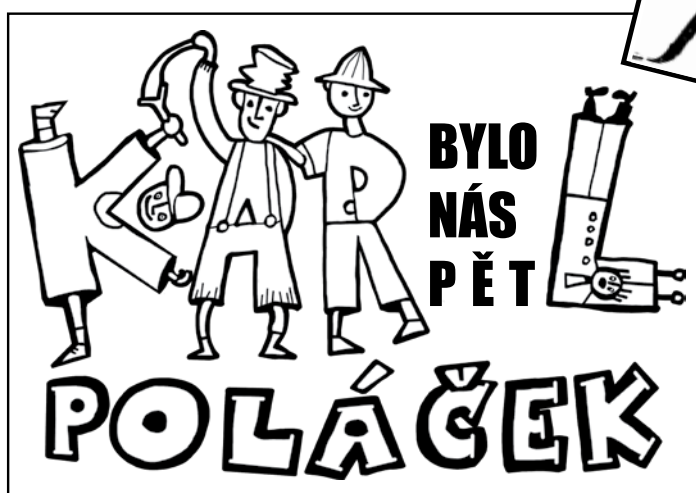
Jako asociace zazněla slova: hravost, souhra, pohyb, životost či radost. Na diskutující udělala dojem autenticita dětí a divadelní forma. Nejprve hovořili o stroji a soukoll, ne však mechanickém. Co bylo tématem? Zazněla škádlivost nejen hochů a dívek, ale i hochů mezi sebou navzájem. „Pročež jsem rád, že jsem hoch.“ Studenti ocenili práci se zkratkou a pohybem. Někteří diskutující otevřeli problematiku příběhu. Jedni vnímali představení jako vizuálně strhující a příběh jim byl „putná“, druzí se mírně ztráceli třeba v situaci bitky. Proč za to mohou zrovna dívky? Dále jsme se dozvěděli, že se jedná o zkušební taneční skupinu. Tato inscenace se podle některých nejvíce přiblížila k využití slova v divadelně-tanečním tvaru. Oproti předloze byla zdůrazněna role děvčat. Kladně se diskutující vyjadřovali i k tomu, že v celkem pevném rámci měly děti osobní prostor pro pravdivost a autenticitu. Mohly tak nalézt a projevit hravost a radost, což je velká zásluha vedoucí souboru.

Řvi potichu, brácho

Jako hlavní slova zazněla: odvážnost, aktuálnost, síla, autismus, inkluze, rodina, vztek a bezmoc. Diskuse se točila okolo dvou oblastí – tématu a divadelních prostředků. Téma bylo kladně přijato právě pro svou aktuálnost. Nesouhlasnější atmosféra, ovšem bez **osočování**, nastala s otázkou pojetí herectví a již dříve zmiňovanou autenticitou. Na jedné straně (role teenagerů) byla patrná rovina fyzická a emoci, na druhé aktérům rolí dospělých chyběla větší životní zkušenost. To se mohlo projevit i v jisté míře nejistoty. Otevřela se i otázka vhodnosti kukátkového prostoru. Tomáš Žižka mluvil o tom, že by inscenaci slušelo, kdyby účastníci byli po celou dobu na jevišti. Pro lepší uchopení inscenace by některým diskutujícím pomohlo dát důraz na úhel pohledu, kterým mají příběh vnímat.

Zapsal Josef Pekárek

OKÉNKO PRO HRAVÉ...

Najdi pět rozdílů.

...NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ PRVNÍHO BLOKU

BYLO NÁS PĚT

Renata (41 let)

Představení mělo dětskou sílu. Líbil se mi rytmus a jak to představení bylo živé. Super byla jejich vtipná chůze. Hezky oživilí starý příběh. Bylo to srozumitelné pro děti. Vtipné mi přišly buchy.

Karolína Ulrich (11 let)

Nejvíce se mi líbil jak to bylo vypracované. Měli moc hezké tance. Mám tento film velmi ráda, proto se mi představení líbilo.

Lucie Semančíková (45 let)

Stačilo s málem udělat vše. Líbila se mi čistota výrazových prostředků. Různé světy - kluci, holky a jejich nálady. Pěkně!

Zuzana Habrnová (28 let)

Zaujala mě spolupráce dětí. Tato škola je typická tancem a pohybem. Líbily se mi pohybové momenty vytažené z literární předlohy. Skvělá byla živost a nasazení dětí, motivace a vžití do role.

Anička (10 let), Sofie (9 let), Andělka (11 let)

Bylo to pěkné. Líbil se mi tanec. Bylo to vtipné. Pěkná byla ta chůze a pohyby. Takové to téma, že si kluci nechtějí hrát s holkami.

Bětko (30 let)

Určitě Péta Bajza..., ten byl výbornej. Dál určitě šikovnost těch dětí a vůbec, jak to nacvičily. Velkej obdiv těm, kteří to s nimi secvičili.

Kateřina (34)

Líbil se mi metaforický začátek. Uživala jsem si skvělé vyjádření vztahů mezi postavami, které bylo zřetelné už na začátku. Nadchlo mne propojení divadla a taneční průpravy. Roztomilé bylo rozložení sil dívek a chlapců.

Pavel Vágai (38)

Neuvěřitelně mne nadchlo to, jak soubor vykresal ze staré předlohy aktuální formu představení.

Vojta Herr (10)

Bylo to fajn. Hezký písničky. Moc se mi líbily pochody dětí a to, jak byly sehraný.

Marcela Fenclová (47)

Oceňuji všestrannost dětí, které zvládaly hrát, tančit a zpívat, dokonce vícehlasně.

Martin Bartoš (11)

Mě se líbilo, jak jim všechno vyšlo. A taky to, že mluvili zřetelně.

Eva Štréglová (50)

To, jak uměli všechno, to, že tam byla celá knížka, nepotřebovali žádné rekvizity. Bylo to úžasné. Líbila se mi také muzika, choreografie a že tam bylo spoustu divadelních nápadů.

Vít Zborník

Líbil se mi to moc. Soubor má neuvěřitelnou energii, nadšení a pohybový talent. Je to až šílené, jak někdo dokáže být tak talentovaný. Baví mě to naladění.

Anna Sedláčková (18)

Moc se mi líbila pohybová složka. I tematika, která byla velmi hravá. A ta soudržnost těch lidí byla skvělá.

Hedvika Švecová (33)

Je úžasné, jak ti lidi drží pohromadě, vědí, co dělají a baví je to. Zároveň je to skvělá parta. Zkrátka hlasový projev, pohyb a zpěv byly skvělé.

ŘVI POTICHU BRÁCHO

Rachel Killerová (14 let)

Líbilo se mi, jak to ukazovalo pravdu o různých handicapech. Jak je to těžké pro příbuzný těch postižených.

Martin Bartoš (11 let)

Líbil se mi tam ten srandovní děda. Bavilo mě, jak tam mluvili, že jsem jim rozuměl.

Dáša (49 let)

Představení vysvětlovalo problematiku autismu dětem. Hezké měnění rekvizit a scény ve tmě.

Linda Sucharová (11 let)

Líbila se mi práce se světly. Scéna byla pochopitelná i pro mladší. Já jsem tedy představení pochopila. Vážné téma bylo i vtipné.

Markéta Zpěvákova (18 let)

Souboru se podařilo pěkné zpracování složitého tématu. Já osobně mám zkušenost s lidmi postiženými autismem. Zdařilé bylo vy-zdvižení maličkostí, které jsou pro lidi s touto poruchou typické. Například záchvaty vzteku, dělání věcí do puntíku nebo špatná adaptace na změny.

Anna Chudobová (11 let)

Zaujala mě starost matky, její mateřská láska a ochota dcery.

Nina (něco přes 60 ☺)

Moc mě to zaujalo, téma bylo zajímavé. Hlavně mě zaujala přirozená výpověď herců.

Eva (12 let)

Prekvapilo mě, jak se drželi knižní předlohy. Pak se mi líbilo, jak tam promítali to stolování a

hraní – to bylo moc hezky udělaný.

Anežka Urbánková (17)

Naprosto mě nadchlo přiblížení situace vybraného tématu a perfektní zpracování.

Ondřej Hozák (18)

Oceňuji výběr tématu a to, s jakou vážností ho soubor zpracoval. Povedlo se mu něco opravdu velkého a intimního. Prostě a jednoduše to bylo šokující, poučné a fascinující.

Kateřina (17)

Bylo očividné, že soubor měl k tématu blízko a velmi oceňuji, že se pustili do zpracování tak vážného a originálního tématu.

Olga Strašáková (56)

Mimo koncept se mi líbila pravdivost a zaujatost herců. Forma, kterou zpracovali ojedinelé téma, byla uvěřitelná.

Anna Papíková (18)

Vzali si na starost fakt silný téma a zpracovali ho úžasně. Nejvíce mě zaujala postava Patrika a líbilo se mi, jak se vlastně v polovině hry vyměnili herci.

Jana (49)

Hra je složitá tím, čím se zabývá. Mám osobní zkušenosti s klukem, který prožívá takové situace ve škole. Kdy litají kolem někoho věci. Je mu líto toho všeho, co se stalo, a tak se mi to propojovalo s mou osobní zkušeností. Myslím, že je dobře, že takové představení vznikne, protože se to tak dostává do podvědomí veřejnosti.

Jakub Nedělka (8)

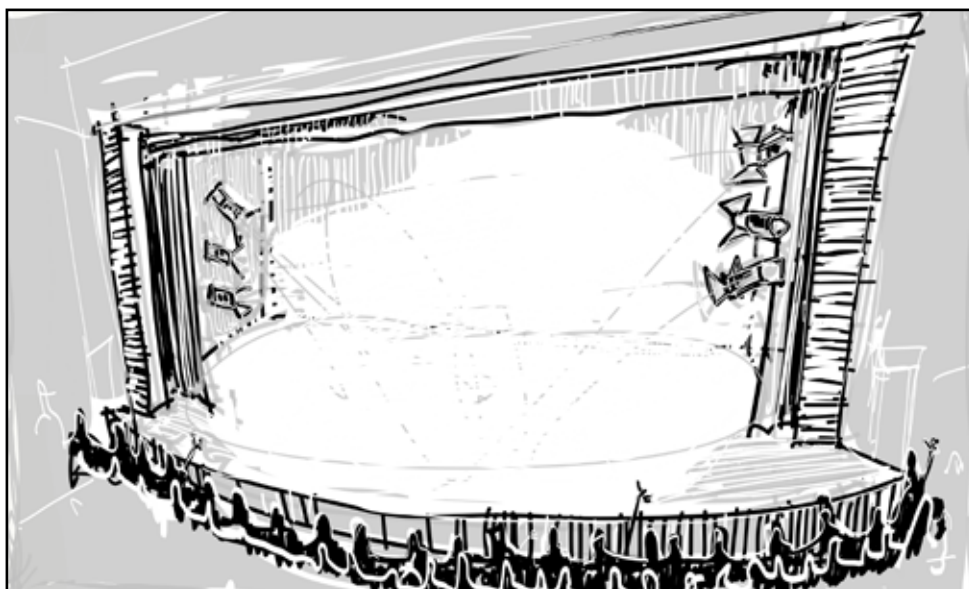
Moc se mi líbil světelný doprovod a taky ten... ten stroj na přiblížení obrázku – nevzpomenu si na název (meotar, pozn. red.)

Lucie Briňová (42)

Tato problematika je velice důležitá a jsem ráda, že se o tom mluví. Dříve to bylo velmi opomíjeno a jsem velice ráda, že se to řeší.

NAKRESLI SI...

...SVŮJ DOJEM Z DNEŠNÍCH PŘEDSTAVENÍ

DNES HRAJÍ...

K NEUVĚŘENÍ!

Jak vznikl název našeho souboru?

Název našeho souboru vznikl čirou náhodou. Prý se v okolí naší vesnice Třebotov našly tři boty, které byly pohozeny na poli. Paním učitelkám se to zalíbilo a bylo to originální. Protože paní učitelky zjistily v obecní kronice, že naše obec se dřív jmenovala Tříbotov a v pohádce je vše tříkrát.

Co vás na divadle baví?

Mě na divadle baví všechno. I když se dívám

na jiná představení. Je to takové živé a prožívané. A když hrajeme my, mám u toho dobrou náladu a hrozně mě to baví. Každý na každého spoléhá a všichni si věříme. Že všichni všechno berou pozitivně. Hrajeme pro lidi a jezdíme po Evropě. Například do Nového Strašecí.

Co nám na divadle vadí?

Na divadle mi absolutně vůbec nic nevadí! Akorát je to vždy spousta práce, ale to k tomu patří a stojí to za to. Časté zkoušení jedné scény. Na divadle mě vadí lidé, kteří se jen přišli ohrát a sednout si. Podle toho se i pozná člověk, jestli ho to opravdu zajímá, nebo jestli je mu to úplně ukradené.

Proč a jak jsme se pustili do inscenování zvolené předlohy? Kdo s předlohou přišel?

Do těchto dvou pohádek jsme se pustili, protože jsme se chtěli zúčastnit soutěže. S dvěma pohádkami Mick a Mack a O zapomněnkách přišly paní učitelky. Jedna z našich paní učitelek má doma knížku. A právě když jsme jednu pohádku dokončili a pátrali jsme po dalších pohádkách, paní učitelka narazila na tuto knížku a tam ji zaujaly tři pohádky. Dvě z nich jsme už hráli, ale třetí doposud ne.

Nejzajímavější detail, okamžik naší inscenace?

Mně přijde nejzajímavější v pohádce Mick a Mack, kdy se ozývají zvuky ze zákulisí a potom vyjde obluda. Když jsme s holkama dělaly obludu, protože tam jsme za jednu. Brání si zapomněnek, protože máme gumové bonbóny!

Nejzajímavější je podle mě, když můj kamarád Lukáš v první pohádce říká králi: „Ale otče, to jsem přece já, vrátil jsem se, abych ti přinesl štěstí!“ Podle mě je to hlavní věta.

Kdy nastal největší zásek, zádrhel při zkoušení?

Největší zádrhel nastal, když jsme vymýšleli obrazy pro pohádku O zapomněnkách. Měli jsme zádrhly u truhly a u žraloků a u sopky. Když skoro všichni zapomněli role. Když na lodi u Micka a Macka stojíme jako pravítka, bolí nás nohy a oni tam furt něco zkoušejí.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Kolikrát nevím. A pro koho? Pro družinu, pro komisi, v Novém Strašecí, myslím, že i pro rodiče, ale asi se mi to vykourilo z hlavy. Hrajeme pro všechny živé bytosti. Hráli jsme asi pětkrát. Pro lidi, které ty naše představení baví, protože jsme dobří. Anebo snad ne?

Ptal se Josef Pekárek

DNES HRAJE...

... MROŠ Z HOVORČOVIC, ZŠ HOVORČOVICE

ÓDA NA LELKY

Jak vznikl název našeho souboru?

Padaly různé návrhy. Po dlouhém hlasování jsme dospěli k tomu, že jsme se na ničem neshodli a že moc demokracie škodí. Takže jsme zatím soubor MROŠ, tak se jmenuje spolek přátel školy a Hovorčovic, který provozuje Uměleckou akademii při ZŠ Hovorčovice. Znamená to My Rodiče Obec Škola.

Co vás na divadle baví?

Na divadle mě baví, že můžeme společně vytvořit něco, co možná někomu vykouzlí úsměv na tváři. Vytvářet divadla pro cizí lidi. Na divadle mě baví akce. Když například je nějaká zápleтка. Také mě baví rozdávat role. Je to nejnapínavější chvíle.

Evča: Mě osobně na divadle baví, že se můžu vydávat po dopoledni stráveném ve škole. Nic není špatné, prostě to můžu zahrát, jak chci. Když mám den blbec, zahrāju to obyčejně, když je mi fajn, hledám zápletky a víc si s tím hraju.

Co vám na divadle vadí?

Nejhorší na divadle je stud. Najednou si člověk není jistý svým výkonem a to je dosti nepříjemné. Někdy mě vážně dokáže naštvat, když hrajeme něco nudného. Když někdo něco pokazí, tak na něj všichni pokřikují...

Pepa, Martin, Vojta: Že se často urveme ze řetězu.

Proč a jak jste se pustili do inscenování zvolené předlohy? Kdo s předlohou přišel?

Terka H.: My jsme se nemohli shodnout, ale potom přišla Martina (paní učitelka) s nápadem, že bychom mohli spojit básničky Pavla Šruta a Emanuela Frynty. Nadchlo nás, že divadlo není jen text, ale i básně. Mě třeba vůbec nenapadlo, že mě budou bavit básničky. Vymyslela to Martina a my jsme jí přitom pomáhali dělat scénář.

Jaký je nejzajímavější okamžik vaší inscenace?

Jeden z nejzajímavějších okamžiků je na úplném konci celého představení. Poslední část závěrečné básně totiž rapuji. Zároveň je to nejnáročnější scéna, protože je těžké perfektně sladit celý soubor, abychom byli upřímní. Ne vždy se to daří. Nejzajímavější okamžik pro mne je chvíle, kdy jediná kluci v představení močí na oheň. Už proto, že je to jediná úseť, který jsem neviděla.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušení?

Když jsme všichni (v jeden den) zapomněli text. Neumím vyslovit „pro

krejcar“ normálně, protože jsem napůl Slovák. Před Krávy se ztrácí bubínek...

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Poprvé jsme naše představení hráli loni v září při otevření naší školy pro lidi z naší vesnice – děti, rodiče a pro všechny, kdo přišel, potom třikrát během této přehlídky a za týden ho budeme hrát pro naše spolužáky ve škole. Inscenaci nehrajeme moc často a ještě si Ódu na lelky zahrajeme v červenci na Šrámkově Sobotce... :)

Zapsal Josef Pekárek

... DIVADELNÍ SPOLEK KAMPAK! DDM PRAHA 8 – SPIRÁLA

ROZUM A ŠTĚSTÍ

Jak vznikl název vašeho souboru?

Kampak! Kampak, do kterého koutu Evropy se podíváme, jak nás obohatí zdejší pohádky, písně, tance, literatura, výtvarné umění, ale hlavně lidi... Tak to původně vzniklo, jenže od bretaňské cesty 2015 jsme už nikde nebyli a název jsme zatím nezměnili...

Co vás na divadle baví?

Baví mě být někým jiným – hrát si na někoho. Ale i ztvárnit postavu tím, že do ní dám kousek sebe a občas i nějak utvářet tu osobnost za pochodu. A zároveň s tím mě baví bavit lidi, zvířata, vlastně cokoli. K tomu mě divadlo

profiluje. Baví mě v podstatě jen vodit loutku, hrát na kazoo a pozorovat ostatní kamarády, kteří se společně se mnou snaží. Bavit diváky. A žasnout!

Co se vám na divadle nelíbí?

Být zavřená uvnitř a v horku nacvičovat letošní představení v černém oblečení je fakt výzva. Je škoda, že v dnešní době se tak málo lidí o divadlo zajímá. Chodí se do kina, jezdí na úžasné adrenalinové zážitky, ale divadlo se už mnohdy vypouští a je to škoda.

Proč a jak jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Tuto předlohu jsme měli v rukou už několikrát, ale pokaždé jsme ji z nějakého důvodu dali zpátky do šuplíku a schovali si ji na další rok. A letos konečně se celý soubor rozhodl tu úžasnou výzvu přijmout a naplno se do ní pustit.

Kdo s předlohou přišel?

Přinesla ji Dana, naše vedoucí.

Popište nejzajímavější okamžik vaší inscenace.

Když si ministr kecne na zadek. Protože mám ráda, když mu sklapne aspoň v divadle... Nejráději mám část, kdy se do sporu mezi Rozumem a Štěstím vloží Ludva s prasaty. Vždyť nebýt jeho, tak se tam na té lávce ti dva hádají ještě dnes... a možná by to dopadlo daleko hůř. Myslím, že do písničky dáváme vlastní názor. A mně přijde nejzajímavější poprava, protože je tam spousta pohybu. Je to prostě celkově zajímavé.

Kdy nastal největší zádrhel při zkoušce-ní?

Podle mě byl největší zádrhel den před tím, než jsme měli vystupovat v Mělníku – Štěstí nemohlo hrát, mělo za ně hrát náhradní Štěstí – to napsalo večer před představením, že má horečku – co teď? Věřte, nevěřte, v den představení jsme nakonec Štěstí měli. Bez štěstí bychom byli namydleni... Asi když si Michal zlomil nohu.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hraje?

Do července budeme hrát celkem jedenáctkrát na různých akcích. Hrajeme pro všechny, kdo o to má zájem, přes děti až po dospělé. Koho zaujmeme, toho si snažíme udržet.

Ptal se Josef Pekárek

SEŠLO SE...

...NĚCO MÁLO Z DÍLNY RECITÁTORŮ III. KATEGORIE

Každý z recitátorů si vybral tři slova ze svého přednesového textu, pracovali ve čtveřicích. Celkem měli k dispozici dvanáct slov a z nich vytvořili společnou báseň, kterou jiná skupina otitulovala. Dále s básní pracovali formou etud a živých obrazů. Co vytvořili?

Chudák kapr

Ládík Thersipides měl domácího přítele MOU-MA.

Jo jo, kapr..

Monolog s paličkou.

Kapr vlezl do impersinifikátoru a zemřel závistí.

Krucinál fagot, škyt!!

Politická situace

Podpodrádce Ovčáček dělá entropii a překlepy.

A stárne. Aach, jak klacek v důlku v lese.

„Huááá,“ povzdechli si Zloběrka a Škudibert.

Osudový klep

Na kolejkách z Chebu

Jitka a truhlář

Klepli náčelníkovi hafana.

Náčelník se zbláznil

A nadával

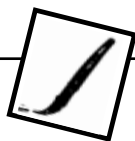
Malé, malé, maličké

Nevinné mušce muštičce.

Svatba trochu jinak

Na svatbě správčové s úžasným saldokantistou spali přátelští lidé

u obchodu ve výtahu s kbelíkem padátek, kde zapáchala udírna.

NA STOLKU REDAKTORŮ...

...DESTRUKČNÍ DENÍK

Destrukce se překládá do češtiny ničení, porušení zničení, rozklad, rozvrat, zkáza. Tyto pojmy dělají na první pohled negativní dojem. Avšak má-li vzniknout něco nového, musí být často nejprve něco starého zničeno. Z destrukce jedné věci může vzniknout něco dalšího. Na tomto principu staví knížka Destrukční deníček, která má v podtitulu heslo „Tvořit znamená ničit“ a vyzývá své čtenáře k tvůrčímu ničení neboli kreativní destrukci. Jeho autorkou je kanadská konceptuální umělkyně Keri Smithová, která se zaměřila na výrobu kreativních deníků, jimiž vás nutí podívat se na svět z jiného úhlu pohledu. V téhle knížečce najdete nesmírnou sbírku nápadů, jak ji zničit (pardon, kreativně vyzdobit!). Předpokládá se trhání, polévání kávou, kreslení a dopisování, dolepování a dokonce namáčení stránek. Destrukční deníček je svým formátem vhodný k nošení v kapse, a proto obsahuje i spoustu úkolů, které lze splnit jen venku. Vybízí tím k cestám ven, k pozorování okolního světa a nacházení zábavy v každodenním životě. Pokud by někdo nezasvěcený pozoroval majitele této knížečky při plnění úkolů, které se nacházejí na jejích stránkách, nejspíš by ho **osočil** z vandalizmu. („WTF! Co to s tou knížkou děláš?“) Ale nenechte se mýlit, v tomto případě je destrukce hra!

Keri Smithová: Destrukční deníček. Praha: COOBOO, 2016

KOUTEK JAZYKOVÉ ARCHEOLOGIE...

...OSOČIT

Sloveso **osočit** se v současné češtině sice již příliš hojně nevyužívá, ale pokud přece jen mluvčí užije tohoto slova, pak především ve významu nařknout, obvinít, ale i pomluvit, očernit či pošpinit někoho. Pokud vás napadá souvislost se slovem sok či sokyně, jste na správné stopě. **Osočit** v podstatě znamená učinit někoho svým sokem, případně sokyní.

Ve staročeštině se slovem sok označoval pronásledovatel (například zvířat). Ve starším právu byl sok osobou vypovídající o pachateli, který nebyl přistižen při činu. Sok pomáhal k dopadení pachatele a k nalezení zcizeného předmětu, byl tedy jakýmsi pronásledovatelem viníka. Významový posun **osočení** jako obvinění někoho je nasnadě. Ale protože sok někdy sočil bez důkazů či mylně, **osočení** se změnilo v nařčení či pomluvení a slovo **osočit** přijalo význam nařknout, pomluvit. A tak se stal sok protivníkem a nepřitelem.

Dnes je slovo sok využíváno například v ustáleném slovním spojení „sok v lásce“. Tímto slovem mluvčí označuje někoho, kdo chová milostné city k téže osobě jako on, tedy kdo mu takzvaně „leze do revíru“. A je-li mluvčí charakteru pochybného, neváhá svého protivníka **osočovat** a hanět, jen aby dosáhl svého cíle.

Pro zajímavost uvedme, že slovem sok se dříve myslela také šťáva nebo mok. S tímto významem se můžeme setkat v současné polštině (sok pomarańczowy – pomerančová šťáva, sok owocowy – ovocná šťáva).

KOUTEK JAZYKOVÉ NOVOLOGIE...

Nová rubrika, kterou jsme pro vás letos připravili, obsahuje novotvar neboli nově utvořené slovo. Novologie je náš redakční výraz a jde o neologismus (z řec. neos logos, nové slovo), kterým se nejčastěji označují nové skutečnosti, např. vynálezy nebo myšlenky, a jež se postupem času mohou, ale nemusí stát součástí běžné slovní zásoby. V naší rubrice se vám budeme snažit nabídnout slova, která hojně používá současná mladá generace (je potom „in“), na druhé straně starší již nevědí, o čem se mluví (ti jsou naopak „out“).

...WTF

Původně anglická zkratka **WTF** se hojně vyskytuje v elektronické komunikaci mladé české generace, zejména na sociálních sítích. Řadí se proto mezi tzv. chatovací zkratky, jejichž smyslem je zejména zrychlit a zjednodušit komunikaci. **WTF** vznikla zkrácením slov What the Fuck, jež se mírně dají přeložit jako: „Co to sakra...“ Někdy je uváděn také význam: „Bože, to je trapný!“ Jelikož jde o vulgárně a slangově vyjádřený údiv či nepochopení, zkratka je vhodná pouze v neformální konverzaci. A protože se v písemné konverzaci zkracuje kdeco, zmiňovaná zkratka může také znamenat „Welcome to Facebook.“ (Vítejte na Facebooku.). „Where's the food?“ (Kde je jídlo?) nebo také „Wow, to je fantastické!“ a kdovíco ještě. Kdo se v tom má vyznat, milí čtenáři? Náš redakční tým tuto zkratku v Deníku Dětské scény používat raději nebude.

VČERA JSME VIDĚLI...

Bylo nás pět

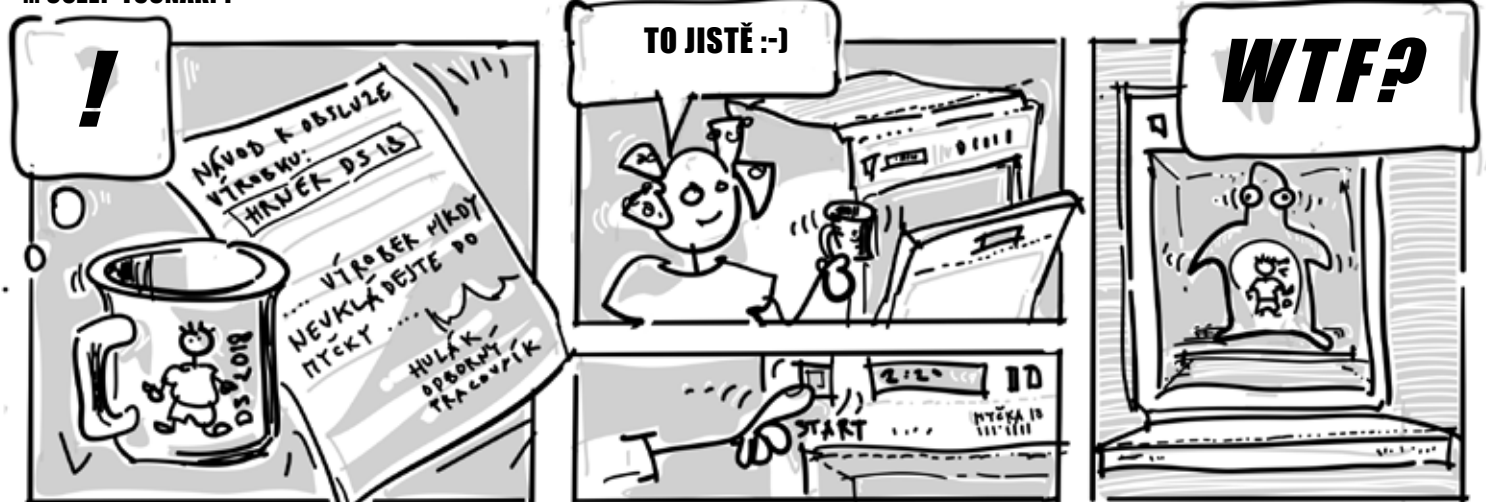
Řvi potichu, brácho

Z tajného deníku Smolíčka Pé

KOMIKS

... COŽE? TUČNÁK??

ZAHLÉDLI JSME...

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2018

NEDĚLE 11. ČERVNA

8.00–8.45	dílny pro recitátory 2., 3. a 4. kategorie	SZŠ
9.00–11.30	vystoupení recitátorů 2. kategorie	kino
9.00–12.30	výlet pro děti ze souborů	
9.00–13.00	semináře A–E	Fka, OttD
10.00–12.10	2. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
13.00–14.30	beseda lektorského sboru s recitátory 2. kategorie a jejich doprovodem	MMG
	diskusní klub pro doprovod recitátorů 3. a 4. kat.	SZŠ
	dílny pro recitátory 3. a 4. kategorie	SZŠ
	seminář R	Trám
15.00–17.10	2. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény skupina A	
	Rozum a štěstí	
	Divadelní studio Kampak! DDM Praha 8 – Spirála	Trám
	skupina B	
	Óda na lelky	
	Dramatický kroužek při Umělecké akademii	
	ZŠ Hovorčovice	Tyjátr
	skupina A+B	
	K neuvěření!	
	Tři boty, ZŠ a MŠ Třebotov	Fka
	skupina A	
	Óda na lelky	
	Dramatický kroužek při Umělecké akademii	
	ZŠ Hovorčovice	Tyjátr
	skupina B	
	Rozum a štěstí	
	Divadelní studio Kampak! DDM Praha 8 – Spirála	Trám
17.30–18.15	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 2. bloku	Fka-2. podl.
17.30–19.00	dětský diskusní klub	Fka-aula
18.30–19.45	diskuse o představeních 2. bloku	stodola
	hosté přehlídky	
20.15	Šťastný princ	
	skupina A	MajTO, Žamberk
20.50	Hotel	
	skupina A+B	Céčko Svitavy
21.50	Šťastný princ	
	skupina B	MajTO, Žamberk

Fka – Fabrika Svitavy; KaP – Kavárna V Parku; SZŠ – Střední zdravotnická škola; MMG – budova Městského muzea a galerie ve Svitavách, stodola – farní stodola svitavské římskokatolické farnosti; Tyjátr – Alternativní klub Tyjátr; Trám – Divadlo Trám

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 2.

Redakce: Hana Volkmerová (šéfredaktorka), Terezie Pecharová, Veronika Rodová, Roman Manda, Josef Pekárek, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 2 – 9. června 2018 v 23:59. Náklad 180 ks.